

OB SLOVESU OD PROFESORJA DR. EMILA ŠTAMPARJA MIROGOJ, 21. AVGUSTA 1980

Ko odhaja profesor doktor Emil Štampar, se s temi besedami kot prodekan Filozofske fakultete Univerze Edvarda Kardelja v Ljubljani poslavljam v imenu ustanove, ki je bila profesorju Štamparju domala tri desetletja njegov drugi dom in njegova znanstvena delavnica.

Na ljubljansko filozofsko fakulteto je profesor Štampar prišel kot docent za novejšo hrvatsko in srbsko književnost leta 1950, ko je več let deloval kot asistent na zagrebškem vseučilišču. Leta 1954 je postal izredni, leta 1960 pa redni profesor. V času, ko je Filozofska fakulteta v Ljubljani združila vse svoje oddelke pod skupno streho v novi zgradbi, je bil profesor Štampar njen dekan. S svojo skromnostjo in doslednostjo ter z izrednim občutkom za tovariško in objektivno reševanje vprašanih je vodil delo na fakulteti tedaj, ko je organizacija dela zahtevala veliko naporov. Njegovo organizacijsko delo pa je še posebej pomembno za razvoj in rast katedre za srbski in hrvatski jezik s književnostmi in za makedonski jezik in književnost. Študij teh predmetov je s svojimi predavanji in s skrbjo za celovitost predmeta neprestano dopolnjeval in s tem uspel širiti zanimanje za južnoslovenske jezike in književnosti, pri čemer ima osrednje mesto njegovo znanstveno raziskovanje hrvatske in srbske književnosti. Kot pedagog se je razdajal rodovom svojih učencev. Bil je strpen, razumevač in očetovski vodnik mnogim danes uveljavljenim raziskovalcem, pedagogom, prevajalcem in urednikom.

Znanstveno in pedagoško delo profesorja Emila Štamparja je ljubljanskim kolegom in študentom odpiralo tudi širše povezave slovenske književnosti z drugimi jugoslovanskimi književnostmi, saj je profesor Štampar strokovno javnost seznanjal z najpomembnejšimi literarnimi umetninami hrvatske in srbske literature. Od obsežnega opusa profesorja Štamparja so zelo vidne razprave o delu Josipa Eugena Tomića, Josipa Kozarca, Ksaverja Šandorja Djalskega, Silvija Strahimirja Kranjčevića, Iva Andrića, Ivana Gorana Kovačića, Vjekoslava Kaleba in mnogih drugih ustvarjalcev, pa tudi Ivana Prijatelja ter predvsem problemov o slovenskih in hrvatskih književnih stikih.

V uredništvu profesorja Štamparja je izšlo mnogo pomembnih hrvatskih književnih umetnin, sodeloval je pri izdajah Besede sodobnih jugoslovanskih pisateljev pri založbi Mladinska knjiga v Ljubljani. Poleg znanstvenih študij, člankov in ocen so pomembni tudi njegovi prispevki za Leksikon der Weltliteratur in za Encyclopedijo Britannico, s katerimi je hrvatsko književnost predstavil svetu.

Z odličnimi predavanji je sodeloval na mnogih slovenskih, jugoslovanskih in mednarodnih slavističnih kongresih in redno predaval tudi na seminarjih za tuje slaviste.

Slovenskemu bralcu je odpiral pogled v hrvatsko in srbsko književnost s prevodi novejših literarnih del, s čimer je pripomogel k poglobljenemu medsebojnemu spoznavanju, kateremu je profesor Štampar posvetil vse svoje življenje in znanje.

Njegovi kolegi in študentje ga zaradi tega globoko spoštujemo in cenimo in v tem trenutku, ko odhaja, se še bolj zavedamo vrednosti njegovega znanstvenega, pedagoškega in kulturnega deleža, s katerim je bogatil delo ljubljanske filozofske fakultete.

Dolgujemo mu iskreno zahvalo in zdaj, ko nas je s svojim odhodom prehitel, bomo vedno ostali njegovi dolžniki.

Naj ostane spomin na profesorja Štamparja in na njegovo delo živ in dejaven.

Helga Glušič
Filozofska fakulteta v Ljubljani